

»Gucul na Čeremošu« (str. 160). Kaj je Gucul, in kje je Čeremoš? Tako se vprašuje večina čitateljev. Guculi ali Huculi so Rusini na južno-vzhodnih Karpatih, zlasti tam, kjer mejijo Galicija, Bukovina in Ogrska. Guculi so jako korenjaški in bojoviti, od orožja se ne ločijo radi. Naša slika nam kaže krepkega Gucula, ki plove po preljubljeni in opevani reki Čeremošu. Ta izvira na vzhodnih Karpatih, teče ob meji Galicije in Bukovine in se izteka v Prut. (»Guzul« na str. 160. naj popravijo čitatelji v »Gucul«.) — »Gornjeluzičanka pristopa k sv. obhajilu« (str. 161). Tudi ta slika nam kaže osebo slovanske krvi. Žal, da tako malo zremo o Lužičanih, bivajočih pod prusko vlado. Naš list je imel v letu 1890. na str. 273. sliko brhke Dolnjeluzičanke v praznični obleki. Že večkrat smo želeli opisati Šlesko in Lužice. — »Kristus, k stebru privezan« (str. 169). Ta slika nam ne kaže samo pretresljivega prizora iz Gospodovega trpljenja, ampak je tudi umetno dovršena, res pravi umotvor. Ogleovalci naj jo ne prezró, marveč vanjo zró in zró, da spoznajo, kako stvarja pravi umetnik. Očem bi morebiti bolj ugajala, ako bi bili razložki med svetlimi in temnimi deli krepkejši, toda tega ne namerava umotvor. Prizor je v nekaki ječi, temnem prostoru, zato je ozadje jako mračno. Le Zveličar je v nekoliki svetlobi s trpečim (mojstersko narisanim) telesom, a obraz, na katerem bi se sicer razodevala grozna bolečina, obrnjen mu je v stran. Eustache Le Sueur je francoski slikar (1616—1655); izvornik naše slike je v Parizu in je visok 1 m 3 dm, širok 6 dm 5 cm. — »Jan Amos Komenský.« Ob tristoletnici njegovega rojstva (dne 29. marca l. 1592.) bodi ta slika naš spomenik slavnemu vzgojeslovcu, narejen od slovenskega risarja. Listi pišejo mnogo o Komenskem, morebiti bomo pisali tudi mi. A mislimo, da bi nekateri ne pisali o njem, ko bi bil katoličan, ali celo katoliški duhovnik. (Komenský je bil škof neke vrste razkolnikov in krivovercev, takó imenovanih »čeških bratov.«) — »Zamorska naselbina z redovnicami škofa Sogara v Geziri pri Kajiri.« (Str. 185). Misijon za srednjo Afriko, kateremu je na čelu škof Frančišek Sogaro, ima onkraj (na levi strani) Nila pri Kajiri naselbino zamorsko. Črnci živé tukaj družno, kakor bi bili v kakem »kral-u« (selu) v srednji Afriki, delajo, učé se polje- in rokodelstva in so pod nadzorstvom moškega in ženskega misijonskega osebja. O tem bomo še več pisali.

Josip Josipovič Pervolf. Porodil se je v Čimelicah na Češkem dné 26. februarija leta 1841. Gimnazijo je obiskoval v Pisku, vseučilišče v Pragi. L. 1864. je postal pristav v knjižnici češkega muzeja, a l. 1869. arhivar. Delovanje njegovo na znanstvenem polju se je začelo zgodaj, pisal je po raznih časnikih. Ko se je leta 1871. uredilo varšavsko vseučilišče, poklical ga je tedanji rektor, znani slavist P. A. Lavrovskij, da prevzame slovansko stolico. Od tega časa je bil P. Rus in pisal večinoma vse ruski. Za glavno nalogo si je stavil,

da vednostno razsvetli odnošaje, kakor se kažejo v zgodovini. Za tem težé tudi njegova dela: »Slavjanskaja vzaimnost s drevnejših vremen do XVIII. v.« — »Germanizacija baltijskih slavjan.« — »Slavjansko dvizenije v Austriji.« — Največje delo se imenuje: »Slavjane, ih vzaimnija otnošenija i svjazi«, katero je l. 1885. začelo izhajati. Izšle so tri knjige, no delo ni dokončano. I. knjiga obsega načrt zgodovine Slovanstva do XVIII. v., II. pokazuje, kako se kaže slovanska ideja v slovstvu, a III., kako se tudi ta ideja kaže v politiki in kulturi do XVIII. v. Seveda je za tako delo potreboval veliko virov in pomočnih del, zato je pa tudi obiskal vse večje knjižnice slovanske, kakor v Pragi, Dunaju, Zagrebu in Ljubljani. Zato se pa tudi more reči, da so njegova dela trajne vrednosti, zeló zanimiva in poučna za zgodovinarja, slovstvenika in politika. Umrl je 3. januarija t. l.

Znameniti grobovi. 1891. Dné 7. marca je umrl na Dunaju prvi slavist sedanje dóbe **dr. Fran vitez Miklošič** (1813—1891), o katerem je »Dom in Svet« poročal lani.

Dné 17. marca je umrl v Ljubljani deželni glavár **dr. Josip Poklukar**, vrl narodnjak stare korenine. Porodil se je 7. marca 1837 v Gorjah. Po Bleiweisovi smrti je skrbel, da so stare »Novice« i nadalje izhajale.

Dné 7. maja je umrl po dolgem bolehanju na svojem domu v Čemšeniku upokojeni gimnazijski profesor in katehet **Mihael Lazar**. Rojen 26. sept. l. 1835., posvečen 28. julija 1861 je služboval dalj časa kot katehet na učiteljišču v Ljubljani, pozneje na gimnaziji v Kranju. Svoje dni je spisal več krajših spisov v razne slovenske časnike.

Dné 17. maja je umrl v Gorici **Ivan Jenko**, č. kr. gimn. profesor. Bil je brat slavnega pesnika Šimna Jenka. L. 1882. je izdal zbrane svoje pesmi, katere pa za Šimnovimi daleč zaostajajo. Pozneje je priobčeval svoje pesmi v »Slovanu«. Zložil je dve večji epski pesmi.

Dné 10. junija je umrla v Mariboru **S. Bonaventura Klara Suhač**, šolska sestra. Rojena 9. avg. l. 1853. pri Sv. Juriju na Ščavnici je stopila po zvršenih šolah v red šolskih sestrá v Mariboru. Službovala je kot učiteljica v Celju in Mariboru. Bila je jako plodovita pesnica slovenska. Priobčevala je svoje proizvode v »Zgodnji Danici«, »Drobtinica«, dve v »Dom in Svet«-u in v Mohorjevih knjigah. Njene pesmi preveva duh srčne pobožnosti, svete ljubezni in iskrena navdušenost za slovensko domovino.

Dné 13. decembra je umrl na svojem domu v Koritnici pri Grahovem na Goriškem upokojeni duhovni vodnik goriškega osrednjega semenišča, **Anton Črv**, jako učen, marljiv in vesten duhovnik. Porodil se je dné 20. januarija l. 1846. in bil posvečen v mašnika 24. januarija 1869. Leta 1883. je spisal in izdal knjigo »Sveta Gora pri Gorici«, kjer je mnogo let služboval kot izpovednik. Zadnja leta je bil sotrudnik »Rimskega Katolika«. V njem (I. in II. letnik) je priobčil »Črtice o ruski cerkvi« itd.

Popravek. V posl. štev. čitaj na str. 109. b. v. 4. Marko; str. 144 b. v. 13. čitaj zaslužnih.